

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1078/2016
08.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Живковић, адвокат из ..., против тужене ББ, коју заступа Јавни правобранилац ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 61/15 од 26.01.2016.године, у седници одржаној 08.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 61/15 од 26.01.2016. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 61/15 од 26.01.2016. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Аранђеловцу – судска јединица у Тополи П1 270/14 од 08.09.2014. године, којом су поништена решење тужене број 112-127/2010-05 од 16.09.2009. године и од 28.09.2009. године на основу којих је тужилци радни однос престао, а тужена је обавезана да тужилцу врати на рад и да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 282.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда поступка из члана 407. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена на неодређено време у ... инспекцији тужене ББ, на радном месту ... инспектора у звању вишег сарадника, а послове у тој инспекцији је обављала са још једним инспектором који је био распоређен на радном месту координатора. Тужена је 29.08.2010. године донела Правилник о организацији и систематизацији радних места, којим је, у члану 12, утврђено да је извршена систематизација радних места у Општинској управи ББ, па је под тачком 39. предвиђено радно место „... инспектор – координатор“ са једним запосленим. Решењем тужене од 16.09.2010. године, тужили је утврђен статус нераспоређене и истим решењем јој је престао радни однос 30.09.2010. године због укидања радног места. Приговор тужиле против наведеног решења, одбијен је решењем начелника Општинске управе ББ од 28.09.2010. године, а у образложењу тог решења је наведено да је због смањеног обима појединих послова, дошло до умањења броја запослених, тако да је у ... инспекцији систематизовано само радно место под називом ... инспектор – координатор са VII степеном стручне спреме и једним извршиоцем.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да је тужили незаконито престао радни однос и обавезали тужену да тужилу врати на рад.

У конкретном случају, тужили је радни однос престао на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду – због престанка потребе за обављањем послова на којима ради услед организационих промена код тужене. Реч је о пословима инспектора, које је тужила обављала са још једним запосленим лицем и за које радно место је смањен број извршилаца доношењем Правилника о организацији и систематизацији радних места код тужене од 29.08.2010. године, тако што је систематизовано само радно место инспектор-координатор и један извршилац за то радно место.

Према члану 9. став 1. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији („Службени гласник РС“, бр. 104/09), који је био на снази у време доношења оспорених одлука и који се као посебан пропис примењује у конкретној правној ствари, запослени у органима јединица локалне самоуправе који након ступања на снагу акта о систематизацији радних места из члана 2. став 6. овог закона, остану нераспоређени остварују права у складу са прописима којима се уређују права запослених у органима јединице локалне самоуправе. Чланом 9. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији, прописано је да у поступку утврђивања статуса нераспоређеног запосленог у органу јединице локалне самоуправе и утврђивања да за радом запосленог престаје потреба у установи, привредном друштву и другом облику организовања у обзир се узимају резултати рада и имовно стање, у складу са применом општих прописа о раду и на начин и у обиму који су утврђени у тим прописима.

Тужили је утврђен статус нераспоређеног лица и радни однос је престао тужили оспореним решењем, а тужена није поштовала члан 9. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији, будући да у поступку утврђивања статуса нераспоређеног запосленог није узела у обзир резултате рада и имовно стање, што су у овом случају били критеријуми

прописани наведеним посебним законом који се примењује на статус запослених у јединицама локалне самоуправе. Стога је тужиљи незаконито престао радни однос.

Како је решење туженог правилно поништено као незаконито, тужена је обавезана да тужиљу врати на рад, што је правна последица назаконите одлуке послодавца о престанку радног односа, на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић